

Kiss Károly:

A német-amerikai szindróma

(Történelmi lecke németeknek)

Az Orbán-kormány legserényebb és legádázabb kritikusai között található a németek. Ennek több oka van; a különadók jelentős gazdasági sérelmeket okoztak vállalatainknak; a rezsicsökkentés súlyosan érinti a magyarországi német energiaszolgáltatókat. De ideológiai-világnézeti alapon is jelentős a szembenállás, és nem csak a német liberálisokkal és szociáldemokratákkal; a konzervatív német társadalom is másként gondolkodik már, mint a magyar kormánytöbbség.¹ A továbbiakban csak arra koncentrálok, ami a németek jogállam-felfogásából kiindulva okoz súlyos nézeteltéréseket.

Az 1933-as birodalmi választásokon az NSDAP többséget szerzett és Hindenburg köztársasági elnök Adolf Hitlert nevezte ki birodalmi kancellárrá. Ezt a sokkot máig nem heverte ki a német társadalom; sőt, lelkiületének, gondolkodásának és politikai berendezkedésének alapvető meghatározója.²

A német politikai intézményrendszer – és ezt már számtalanszor és sokan leírták – a fékek és ellensúlyok kiterjedt rendszerére épít, hogy nehogya valamilyen hatalmi ág a másik fölé kerekedhessen. A német alkotmányosság és a politikai intézményrendszer védelmében igen jelentős szerep jut a karlsruhei alkotmánybíróságnak. Ha tehát valamilyen ország (mint most mi) háttérbe szorítja az alkotmánybíróságot, a németekben az félelmet kelt és a demokráciát látják veszélyeztetve. Meg sem fordul a fejükben, hogy demokrácia alkotmánybíróság nélkül is elképzelhető, sőt, alkotmány nélkül is. (Lásd Angliát.)

De ha néhány tájékozott és művelt német fejében meg is fordulna, bizonyára úgy gondolják, hogy Magyarország nem hasonlítható össze Angliával, hiszen Magyarország a hitleri Németország szövetségese, sőt, erről Rákosi gondoskodott, az utolsó csatlósa volt.³ Hogy jön tehát Magyarország ahhoz, hogy Angliához mérje magát demokrácia ügyében? Hogy mégis, amellet ezeregyszáz éves történelmünk szól. II. András királyunk 1222-ben kiadott Arany Bulláját csak hat évvel előzte meg az angol Magna Carta, és éppen úgy a rendi szabadság elveit és a királyi önkény elleni felkelés jogosságát rögzítette, mint ahogy az angliai földnélküli János király esetében a Magna Carta. De már több, mint száz évvel korábban olyasmi történt, amire jogosan lehetünk mindmáig büszkék. A középkor századaiban valahol mindig füstöltek az emberhústól búzló máglyák Európa-szerte és boszorkányokat, később eretnekeket égettek rajtuk. Ezzel szemben Könyves Kálmán magyar király (aki tudott olvasni!) 1100 körül kijelentette, hogy *De strigis vero, que non sunt nulla question fiat.* (Márpedig boszorkányokról, akik nincsenek, ne essék említés.) Egyes források szerint az inkvizíciónak Európában az évszázadok során több millió áldozata volt, ezzel szemben Magyarországon összesen 83 (!)⁴ Németországban, Svédországban és Svájcban még az 1700-

¹ Lásd pl. a Stern 2013/10. számában közölt felmérést: a németek 74%-a egyenlőnek tekinti az azonos neműek házasságát a „hagyományos” házassággal, és még a CDU-hívek 64%-a is így gondolkodik.

² A német lélekről lásd Schmidt Mária remek írását, a hozzá fűzött megjegyzéseimmel:
<http://kisskaroly.freeweb.hu/tortenelem.php>

³ Azért lett 1945. április 4-e a felszabadulás napja (hiszen lehetett volna már 1944 vége, vagy 1945 eleje is), hogy elmondhassuk: a fasiszta Németország utolsó csatlósa voltunk. (Czakó Gábor közlése)

⁴ A Szent Korona Örököinek Szövetsége honlapján 50 millió olvasható; ezt valószínűtlennek tartom.

as évek második felében is égettek boszorkányokat. Párizsban 1572-ben Szent Bertalan éjszakáján hugenották ezreit mészárolták le, és csak az 1598-as nantes-i ediktum hozta el a vallásbékét.⁵ A Tordai Országgyűlés viszont már 1568-ban egyenlő jogokat biztosított a négy bevett vallásnak – ez volt Európa első törvénye a szabad vallásgyakorlásról. Magyarország 22 szentet adott a katolikus egyháznak (többségük az Árpád-házból került ki) – egyetlen európai nemzet sem dicsekedhet ilyesmivel.

Szokás a magyar történelem esetében demokrácia-deficitről beszélni. Én ebben egyáltalán nem vagyok olyan biztos. Nézzük a nemesi vármegyét. Franciaországban, ahol a feudalizmus klasszikus formája kialakult, a hűbéri lánc maradéktalanul érvényesült. A terület grófjának volt alávetve a többi nagyúr, és azok mindegyikének külön-külön a kisebb nemesek. Személyes függőségi kapcsolat érvényesült közöttük. Magyarországon viszont a vármegye nemesi gyűlekezete szavazással döntött a tisztségviselők megválasztásáról és a fontosabb ügyekről.

Későbbi időkre térve: az Osztrák-Magyar Monarchia idején Magyarország kb. egymillió zsidó menekültet fogadott be és emancipált. Magyarországon nem volt autentikus nemzeti fasizmus (legalább is nem működhetett legalisan, vezetői a kommunista vezetőkkel együtt börtönben ültek), és csak az ország 1944. március 19-i német megszállása után, az október 15-i sikertelen kiugrási kísérletet követően juttatták hatalomhoz a németek Szálasi. Autentikus kommunista mozgalom sem volt Magyarországon, a Rákosi-rendszert a szovjet hatalom kényszerítette rá Magyarországra. (Korábban, 1919-ben az első világháborút és az ország felosztását követő zavaros időkben jutottak a kommunisták néhány hónapig hatalomra.)

Mindezt persze le lehet söpörni az asztalról, mint irreleváns múltat, és lehet számonkérni csak a jelent. Nos akkor nézzük a jelent. Németországban a *Wiedervereinigung* óta több, mint 140 faji indíttatású gyilkosságot követtek el a szélsőjobboldali szervezetek és egyének.⁶ A német hatóságok szinte havi gyakorisággal lepleznek le szélsőjobboldali szervezkedéseket és fegyverraktárakat. Ezzel szemben a magyar szám a rendszerváltozás óta 6 (hat!). Arányosítsuk ezt a lakossággal... Félreértés ne essék, maximálisan értékelem a német szövetségi állam harcát a *Rechtterrorismus* ellen; de ha igaz az az elcsépelet mondanak, hogy akkor jó a puding, ha ízlik, akkor ezek a tények mégis csak kell, hogy mondjanak valamit. És az is megfordul az ember fejében, hogy kit is kinek kellene leckéztetni itt?

A „Rechtstaat” németek általi szenvedélyes védelme olyan szindróma, amit legjobban az amerikaiak legújabbkori buzgalmához hasonlítva érthetünk meg, nevezetesen, hogy ők „születtek helyrehozni” az ereszteikeiből kifordult világot és megvédeni az emberi jogokat. Amerika déli államaiban 1865-ig rabszolgaság volt. Az 1960-as években még dúlt az apartheid: a busz hátuljában külön ülések, a WC-ben külön piszoár volt a feketéknek fenntartva. A Ku Klux Klan „*made in US*”. 19 amerikai tagállamban még 1966-ban, tehát 30 évvel a nürnbergi törvények után is (!) természetellenes fajtalankodásként kezelték fehérek és feketék házasságát, és szabtak ki emiatt letöltendő börtönbüntetést.⁷ Ma pedig Amerika a rasszizmus-ellenesség, a faji diszkriminációmentesség élharcosa az egész világon, és jogot

⁵ De az is csak ideiglenesen, mert a harmincéves háborúban egész Európában kiújultak a vallási indíttatású harcok.

⁶ A Tagesspiegel és a Zeit adatgyűjtése szerint. A hivatalos szám ennél alacsonyabb. Lásd erről: Extremismus. Der braune Terror. Der Spiegel 46/2011.

⁷ Keresztes Lajos: Ordító ellentmondás, abszurd viszonyok. MN 2004. márc. 3. (Teleki Pál és a magyar történelem panteonja)

formál arra, hogy más államokat kioktasson. A néger szó kiejtése büntetendő, s a Tom Sawyer legutóbbi kiadásában 219 helyen írták át a niggert fekete szolgára. (De mi lesz a Tamás bátya kunyhójával? – vagy Alex Haley Gyökerekével? – majd átírják a tartalmat is?) Példát mutat toleranciából: a Fehér Ház már ifjabb George Bush óta karácsonyi üdvözlét helyett téli üdvözlét küld év végén. A büntudatot, a történelmi szégyent a másik végletbe átcsapva, sőt, nevetséges igyekezetét és túllövéseit másokra erőltetve próbálja feledtetni.

A németek igyekezete a még gyalázatosabb múlt feledtetésére ezzel kísértetiesen megegyezik. Mindenhol fasizmust szimatolnak és ők ítélik el elsőként, példamutatóan. A tekintélyelvűséget számúzik az oktatásból és a társadalmi gyakorlatból, mert lásd, hová vezetett. A nagy igyekezetben még saját pozitív múltjukat is feladják, mert értékskálájukon a szenvedés, a megalázottság áll első helyen, a pozitív nemzeti hősök már-már szégyellendők. Büntudatukban állig felfegyverzik a zsidó államot. A tolerancia, az egyenlőség mindenre kiterjed. Egy Christina Schröder nevű jelentéktelen fiatal nő, aki valamilyen véletlen folytán Németország családügyi minisztere lett, a hímsovinizmus elleni harc jegyében bátorkodik a *der Gott* helyett a *das Gott* elnevezés használatát javasolni. Klasszikus mesekönyveket írat át, ha azokban a néger vagy cigány szavak szerepelnek. Az új verziókat az Oettinger kiadóval adatja ki.⁸ Nem csodálkoznék, ha a most felnövő generáció idővel a saját népvét is megváltoztatná, hiszen az sokakat a dicstelen múltra emlékeztet.

Bp, 2013. február 21.

⁸ Lásd erről: Techet Péter: Hogy mondják takatukául? Magyar Nemzet 2013 február